

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 494/2026
12.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров, Весне Субић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Рајчевић адвокат из ..., против тужене Средње школе „Свети Сава“ Сомбор, се седиштем у Сомбору, коју заступа Правобранилаштво Града Сомбора, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1452/25 од 30.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 12.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1452/25 од 30.10.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1452/25 од 30.10.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 24/24 од 15.07.2025. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од марта 2021. године до октобра 2024. године исплати укупно 199.865,56 динара, у месечним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе одређени у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 174.508,09 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1452/25 од 30.10.2025. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужене и преиначена пресуда Основног суда у Сомбору П1 24/24 од 15.07.2025. године тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова поступка преко износа од 171.508,09 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, у преосталом делу одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, предвиђену чланом 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, бр.72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата разлике припадајуће и исплаћене накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада. О овом праву тужиле судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом – о праву запослених којима је исплаћивана мања накнада трошкова за долазак и одлазак са рада на разлику до пуне накнаде у висини цене месечне претплатне карте јавног превоза без попушта, у ситуацији када послодавац није обезбедио сопствени превоз. Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, а у конкретном случају је утврђено да тужена није имала закључен уговор са јавним превозником да би могла да купује за своје раднике месечне претплатне карте са попустом, па у таквој ситуацији није ни могла да им обрачунава накнаду трошкова за превоз у висини такве карте.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

У конкретном случају тужилца је поднела тужбу 18.01.2024. године, а у тужби одређена вредност предмета спора је 190.400,00 динара. Поднеском од 09.05.2025. године тужилца је преиначила тужбу и повећала захтев за исплату на 199.865,56 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан преиначења тужбе, то је

Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић